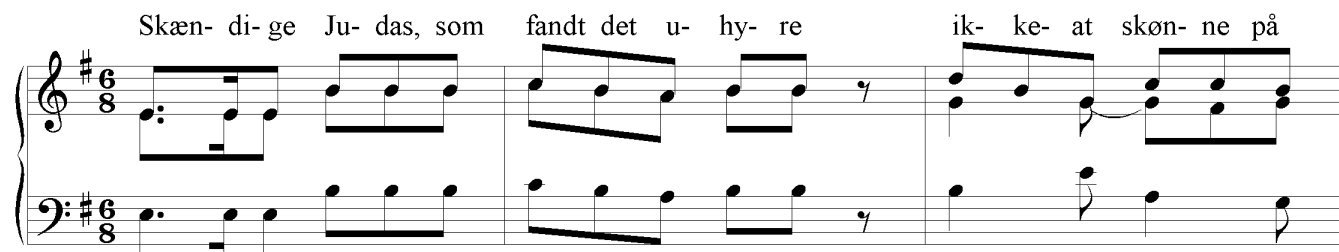

Skændige Judas, som fandt det uhyre

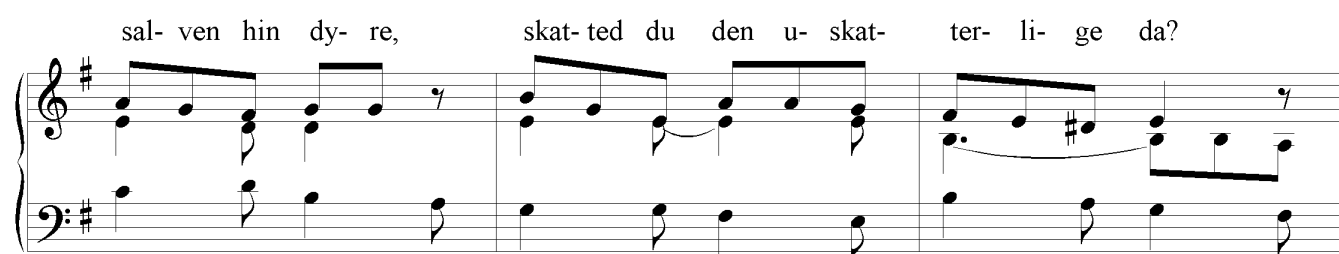
(Forræderen, Matth. 26. 14-16, 47-56)

Jørgen Erichsen

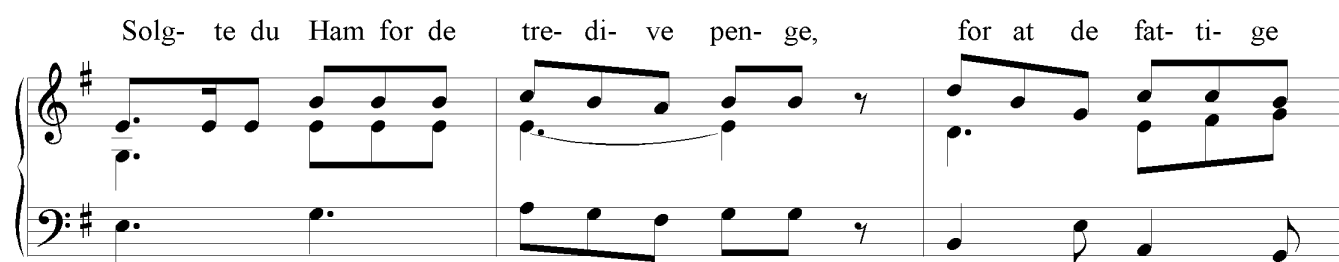
Skæn- di- ge Ju- das, som fandt det u- hy- re ik- ke- at skøn- ne på

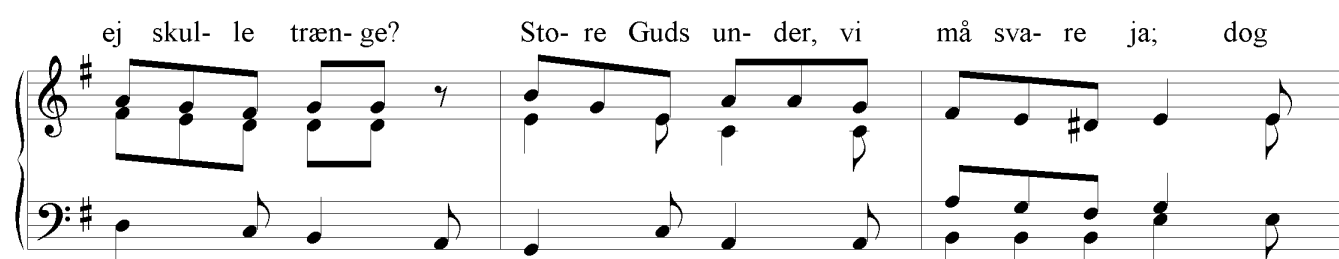
sal- ven hin dy- re, skat- ted du den u- skat- ter- li- ge da?

Solg- te du Ham for de tre- di- ve pen- ge, for at de fat- ti- ge

ej skul- le træn- ge? Sto- re Guds un- der, vi må sva- re ja; dog

sag- de jo Han, som i hjer- tet os ser: O, ve ham, den nid- ding som gør, at det sker!

1 Skændige Judas, som fandt det uhyre,
ikke at skønne på salven hin dyre,
skattede du den uskatterlige da?
Solgte du Ham for de tredive penge,
for at de fattige skulle ej trænge?
Store Guds under, vi må svare ja;
Dog sagde jo Han, som i hjertet os ser:
O, ve ham, den nidding, som gør, at det sker!

2 Skændige Judas, som så for dit øje
kvinden for sandhed til jord sig nedbøje,
kysse Hans fødder så bange og bly,
du vil, med falskhedens fyrste forbunden,
kysse din ven og din Herre på munden,
af dit bekendtskab og træskheden kry!
Hil være dig, mester! uskyldig det lød,
Ham ønskede tillykke, indviet til død!.

3 Skændige Judas, som drak af Hans bæger,
Åd af det brød, som vor sjæl vederkvæger,
du Ham forråbte! O helvedes skam!
Han ville ydmyg dig fødderne tvætte,
du med din falskhed den rene besætte,
skyde med kysset al skylden på Ham!
Til falskhedens skam, men til sandhedens ære,
O store Guds under! Han ville den bære!

4 Skændige Judas, som kærligheds-tegnet
havde på sandhedens værste beregnet,
tænkte at skuffe alvidenhed selv!
Mensvorne biskop! forræderske pave!
Du måtte ønsket, med sten til din krave,
før du var sænket i dybeste elv!
O, sjælens Frelser! Dig anråbe vi:
Fra falskhedens afgrund os alle Du fri!